

זמני השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
18:45	19:46	20:21
18:30	19:44	20:24

יר"ל ע"י מוסדות אור ישראל רחוב חבקוק 27 ב"ב בנשיאות הגר"מ איבגי שליט"א

אור ישראל

גליון מס' 97

פרשת מצורע

דבר העורך

"וצוה הכהן ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת ואזב" (יד, ד) התורה אומרת שהמצורע שזיכר לשון הרע מביא שני ציפורים, למה דווקא שני? אומר הזהר - שני ציפורים כנגד דין וחשבון.

דין - על שעבר על המון לאוין ועשין בכך שזיכר לשון הרע. וחשבון - על שום שבזמן הוה של הזיכור היה יכול לומר דברי תורה, ועכשיו נתבע על ביטול תורה. ולמה דווקא ציפורים? אומר הכלי יקר משום שהצרת באה על שלושה דברים - א. על לשון הרע, ב. על גסות הרוח, ג. על חמדת ממון. לשון הרע - שהרי הציפורים מפטפות ומצפצפות כל הומן. וגסות הרוח - שאדם מתגאה הוא חושב שהוא למעלה כמו הציפור שעפה לגובה. וחמדת ממון - על פי הפסוק במשלי: "אל תיגע להעשיר וגוי התעיף עיניך בו ואיננו כי עשה יעשה לו כנפים כנשר יעוף השמים" (כג, ד).

שבת שלום! העורך.

חיטה משגעת

זונדל ביתר ממיטתו בבהלה. מטל ידיו בוריוות, עודו צובט את בשרו כדי לוודא האם הוא הווה או חולם. מראה אמו עייה לא נתן לו מנת. היא עמדה מולו בעיניים דאוגות להחריד, כמון לא ראה משך כל חייה, כשהיא מתרה בו בקולה החלוש: "אל תאכל כלום מהחיטה החדשה!"

נכון לגמרי שכב במיטתו, תוהה לעצמו. מה אני עושה? שיחור שוב ושוב את אוהרתה המפורשת: "מי שיאכל מהחיטה החדשה של שנה זו, ישתגע!"

"שמע לאמך" - הוסיפה והפצירה בו - "שהתחננה לרדת לדאוג לחיי בנה! תהיה חוק, אל תאכל כלום מהחיטה!" תורה על אוהרתה, רגע לפני שדמותה נמוגה מעיניו.

היא כבר חורה למקומה אי שם במרומים, אך הוא לא הצליח לחזור לעצמו. "מה אני אמור לעשות?" הרהר, רבוץ במיטתו מבוהל ומפחד עד עמקי נשמתו. בכלל לא ידע שיש אפשרות להורים מנוחתם עדן, לרדת למטה לדאוג לשלום ילדיהם...

"מה קרה לך?" לא הרפה ממנו ירדו ועליה, אגב קיפול הסלית אחר שחרית. "הכל בסדר". ניסה זונדל להוציא חיוך קלוש.

"הכל לא בסדר!" הגיב ועליה בפסקנות. "דאגה בלב איש ישיחנה, לימדנו כבר החכם מכל האדם. כדאי לך לספר ולשתף מישהו שאתה סומך עליו... אתה בהחלט לא נראה בסדר."

אחר שהבטיח ועליה נאמנה שלא יגלה לשום כריה בעולם, גילה זונדל את סיפורו המזור.

"ממש נביא הכובש את נבואתו!", התפרץ ועליה לעומתו. "אתה חייב לספר ולהפיץ את זה. כדי שכולם יידעו להיוהר...!"

"כשום פנים ואופן!" הצטעק זונדל. "הבטחת שאתה לא מספר לאף אחד כלום."

לא לבזות שום אדם

מספרים שבימי המהרש"ל [רבי שלמה לוריא], היה איש אחד, שהיה מוכר ירקות, והיה ישן בתנותו, וקראו לו רבי אברהם מוכר ירקות, והיה עוסק בתורה בצנעה ובהתמדה גדולה, ואף אחד לא ידע על מעשיו. לילה אחד ישב המהרש"ל בבית המדרש ונתקשה בסוגיא עמוקה אחת, וכשקם ללכת לביתו, עבר על פני החנות ההיא, ושמע שרבי אברהם מוכר ירקות לומד את הסוגיא ההיא, ומפרש אותה בטוב טעם וזדעת, והיה מקשיב לכל דבריו.

למחרת שלח המהרש"ל לקרא לרבי אברהם, ושאל אותו שאלה מסבכת בשי"ס. השיב לו ר' אברהם, כי הוא עם הארץ ואינו מבין ולא יודע שום דבר. מיד גור עליו הרב כגורת מרא דאתרא ששייב לו על שאלתו.

ואז פתח ר' אברהם את פיו בחכמה ובבקיאות רבה כמעין המתגבר, ותרץ לו את שאלתו. לאחר מכן התחנן לפני המהרש"ל שישאר הדבר בסוד ולא יודיע הדבר לאף אחד. כך נמשך הדבר כמה פעמים, שהיה המהרש"ל מפלפל עמו, והיה נושא ונותן עמו, ומצא ממנו קורת רוח מרבה.

כאשר נתבקש המהרש"ל לישיבה של מעלה, צוה לקהל עדתו שיקחו את הרב רבי אברהם מוכר ירקות לרבה של העיר, כי אין כמוהו בכל הארץ. ואכן על ידי הפצרות רבות, נאות רבי אברהם לבקשתו, ונתקיימה צואת המהרש"ל.

למדים אנו עד כמה יש להוהר לא לבזות שום אדם שנראה שפל בעינינו, מפני שהאדם יראה לעינים, וה' יראה ללבב, והנסתרות לה' אלהינו.

ככה'חותא

סבתא: יקח מותק גזר, זה בריא לעינינו! אני כל יום אוכלת גזר ובגלל זה הראיה שלי מצויינת.
נכד: יתודה סבתא, אבל זה מלפפון.

העלון מופץ ב: אור יהודה, אלעד, בני ברק, מודיעין עילית, חולון, רעננה, תל אביב.

לבריאות ולהצלחה: הרב משה בן אסתר, מרת שרה בת סוליכה, הרב שלמה בן אסתר, מרת גילה בת ג'מילה. **לעילוי נשמת:** הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הרב אהרן יהודה לייב בן גיטל פייגא, הרב יעקב בן מרים, ר' אליהו בן משה, ר' משה בן אליהו, מרדכי בן שמעון, וויאן בת יעקב, שמעון בן מרדכי. **לרפואת:** תמר דבורה בת מיכל, לאה בת הינדל בריינדל הינדא, משה בן רייזל. **לזיווג הגון:** זואל שמחה בת חנה, יאיר ישראל בן רבקה, שני בת רחל, נועה בת רות, רינת בת רות, אסתר בת שרית, גילה בת שרית, יעל בת שרית.

המשך בעמוד הבא

"יבן, הבטחתי", התפתל ועליה, שקוע במלכוד. "אבל לא יכול להיות שאמך טרחה לרדת ולהוהר אותך, ואתה תשמור את זה בסוד".

ניסה לעורר את מצפונו של ידדו. "יהי ממש יאני את נפשי הצלתי". זה לא הוגן לעשות כך לתברך ולמכריך. "

"שמע ידדי", ניסה חנדל להרגיעו. "תחשוב בהיגיון. בניח שאני מרשה לך, ואתה נוטל את מקל הנדודים והולך להוהר בשער בת רבים על הקללה הכאה לעולם, ושכולם יוהרו ביכל יראה וכל ימצא לא להכניס לפיהם שום אוכל מהחטיה החדשה "...

"וואו! אתה חוק בתכניות מעשיות", התלהב ועליג מהמתחשבה על היחוס 'מושיע ההמונים'. "תשמע עוד רגע", קסעו חנדל בחזות, והמשיך: "עובר שבוע, אחריו עוד שבוע. והנה עולם כמנהגו נוהג.

כל השכנים הנכרים חיים ברועג ובשלווה, אף אחד לא משתגע. מה תעשה אז הא"י?!

"אתבייש לצאת מהבית", גילה ועליג כמות נדירה. "אחשוב שהשתגעתי..." הפטיר בלחש. "או אתה מכין את הבעיה?" סיים חנדל.

"או מה נעשה? אם נאכל, אולי באמת נשתגע; אך אם לא נאכל, איך נחיה?" היה זה חנדל שניסה להוביל את השיחה למסקנה מעשית.

"יבככל, מה תעשה בפסח? לא תאכל מצות כליל הסדר כי חלמתי?" המשיך ועליג בציניות.

"יש לי פתרון", הפטיר חנדל. "הוא אולי יישמע לך מזור, אך אני חושב על כך ברצינות ..."

"נו..." לא הסתיר ועליג את סקרנותו. אחר שהוהירו חנדל שוב לכל יגלה את את הדבר לשום בריה שביעולם הוה, לחש לו ואמר:

"אנו לא נגמור את החיים שלנו ברעב, אך מה שכן, לפני שנאכל מהחטיה החדשה, נקשור תכל בין שתי ידינו, וכאשר אחד מאיתנו יראה שרעהו מתחיל להשתגע, ימשוך בתכל בחוקה..."

"מה, כבר השתגעתי?" ניסה ועליג להבין. "אנחנו נאכל מהחטיה ונשתגעתי?"

"אתה אולי צודק", ניסה חנדל להשתקן. "גם אנו, כמו כולם, נשתגע; אך בשונה מכולם, אנו לפחות נדע שאנו משוגעים!"

וכה היו זקני העיירה מסיימים את המעשה: "שניהם משכו את החבל שוב ושוב. סוף דבר: החבל נקרע..."

עקב העלויות הגדולות, העלון זקוק לתרומות, ניתן לתרום בבית המדרש אור ישראל בקופות העלון.

לתגובות, לתרומות, להערות והארות

ולקבלת העלון במייל

לשלוח למייל

ALONORISRAEL@GMAIL.COM

דפוס רבי עקיבא
03-6186186